

téhož zákona a podle prováděcích předpisů, jež byly vydány oběžníkem téhož presidia ze dne 17. prosince 1927, také kvalifikace těch úředníků patřících k resortu min. vnitra, kteří by jinak podle § 19 odst. 1 zák. ze dne 24. června 1926 č. 103 Sb. nepodléhali již běžné kvalifikaci, vyjímajíc úředníky na služebních místech I. a II. plat. stupnice. Výnos ten byl uveřejněn ve Věstníku min. vnitra, ročník XIII. č. 3 str. 45.

O stížnosti na tento výrok podané uvážil nss toto:

Nařikáný výrok má dvě části. V první vyslovuje, že nelze vyhověti stížnosti st-le, aby kvalifikační řízení o něm zavedené u zem. úřadu, jakož i jeho kvalifikační tabulky za rok 1930 a 1931 byly zrušeny jako nezákonné a nepřipustné, v druhé zamítá stížnost co do kvalifikace samé pro bezdůvodnost.

Soud musil z povinnosti úřední (§ 4 zák. o ss) předem si ujasnit, byla-li kvalifikační komise při min. vnitra po zákonu povolána, aby autoritativně rozhodovala o otázce, podléhá-li st-l podle platných předpisů kvalifikaci či nikoli. V tom směru uvážil soud, že podle ustanovení §§ 15, 16, 18 a 20 služ. pragmatiky (zák. č. 15/1914 ř. z.) a § 19 zák. č. 103/1926 Sb. provádí kvalifikaci státních úředníků kvalifikační komise a že proti jejímu usnesení při celkovém posudku »dobrém« jest přípustná stížnost ke kvalifikační komisi zřízené u ústředního úřadu. Komise tyto jsou orgány personálních, resp. ústředních úřadů a záleží působnost jejich v tom, aby podávaly odborný posudek o kvalitách (vlastnostech) státních úředníků a o jejich způsobilosti k výkonu služby. Tato činnost kvalifikačních komisí vyčerpává se v podání uvedeného odborného posudku, který — jak nss konstantně judikuje — není »rozhodnutím« ve smyslu § 2 zák. o ss, a to ani tehdy, jde-li o usnesení kvalifikační komise u ústředního úřadu učiněné ke stížnosti úředníka po rozumu § 20 služeb. pragmatiky (srov. nález Boh. A 10.414/33). K jiné činnosti nejsou kvalifikační komise povolány a nemohou upravovati autoritativně právní poměr státních úředníků. Nemohla proto řešiti ani žal. komise při min. vnitra autoritativním způsobem otázku, podléhá-li st-l jako úředník služební třídy I b plat. stupnice 3 běžné kvalifikaci či nikoliv. Přivlastnila si tedy kompetenci, která jí po zákonu nepřislší, a slušelo proto nařikáný výrok v této části, ježto spočívá na vadném řízení, zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Pokud st-l brojí proti celkovému kvalifikačnímu posudku za rok 1930 a 1931, který vyzněl v kvalifikaci »dobře«, jest stížnost v tomto směru nepřipustná, ježto podle ustálené judikatury nss výrok kvalifikační komise podle §§ 18 a 20 služební pragmatiky z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. není rozhodnutím úřadu v právně technickém smyslu, jak je má na zřeteli § 2 zák. o ss, nýbrž pouhým odborným dobrozdáním, které stranou před nss samostatně potíráno býti nemůže (srov. Boh. A 10.414/33, Boh. A XXX/ 20).

Č. 12.288.

Zaměstnanci veřejní. — Samospráva obecní:
I. Výrok zem. úřadu, kterým se ukládá městské radě města s regul. magistrátem, aby přikročila k provedení srážek podle zákona č. 204/

1932 Sb., podléhá řízení opravnému. — II. * Úředníci obecních podniků spadají pod ustanovení § 23 zák. č. 204/1932 o úsporných opatřeních personálních.

(Nález z 13. února 1936 č. 10.740/36.)

V ě c: Město Bratislava (adv. Dr. Otakar Jamnický z Bratislavy) proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 7. června 1933 o úpravě služebních příjmů zaměstnanců městských podniků.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí, pokuduložilo provedení srážek podle zákona č. 204/1932 Sb. pod hmotnou zodpovědností městské rady, zrušuje se pro vadnost řízení, jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Městské zastupitelstvo zem. hlav. města Bratislavy se ve schůzi konané dne 13. března 1933 usneslo, že bez ohledu na to, zda a kdy bude vydáno prováděcí nařízení k zákonu č. 204/1932 Sb., mají býti platy úředníkům městské plynárny, vodárny a elektrárny definitivně upraveny, aby nová úprava mohla vstoupiti v platnost nejpozději dnem 1. července 1933. Městské radě dány pokyny, jakým způsobem má dojíti k vypracování konkrétního návrhu této platové úpravy.

Z tohoto usnesení podal městský notářský úřad v Bratislavě odvolání, jemuž zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím vyhověl a usnesení městského zastupitelstva z 13. března 1933, pokud se jím posunuje účinnost zák. č. 204/1932 Sb. z 1. ledna 1933 na den 1. července 1933, zrušil jako odporující zákonu. Současně uložil zem. úřad městské radě pod hmotnou zodpovědností, aby bezodkladně přikročila k provedení srážek podle zák. č. 204/1932 Sb. ode dne 1. ledna 1933 a finanční výsledek těchto srážek zem. úřadu městským notářským úřadem předložila do 8 dnů ode dne doručení tohoto výměru; konečně byla městská rada upozorněna na sankce k provedení, uvedené v odst. 3 § 23 cit. zák. Rozhodnutí to označeno bylo jako konečné.

O stížnosti no toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí obsahuje dvě části. Žal. úřad nejprve vyřizuje jako úřad odvolací opravný prostředek, podaný městským notářským úřadem z usnesení městského zastupitelstva z 13. března 1933, a jednak — vyhověv odvolání a zrušiv toto usnesení městského zastupitelstva — ukládá městské radě pod hmotnou zodpovědností, aby bezodkladně přikročila k provedení srážek podle zák. č. 204/1932 Sb. ode dne 1. ledna 1933, a finanční výtěžek těchto srážek předložila do 8 dnů zem. úřadu. K tomu se připojuje upozornění na sankce pro případ neprovedení zákona č. 204/1932 Sb.

Tato druhá část nař. rozhodnutí je podle svého znění zřejmě opatřením, jímž žal. úřad přikazuje samosprávnému orgánu města Bratislavy, aby se určitým způsobem choval; takovéto opatření nelze po stránce právní kvalifikovati jinak, než jako akt úřadu dozorčího, jímž zem. úřad vůči městu s regulovaným magistrátem také skutečně jest. Jde-li však o opatření dozorčí, pak nelze nař. rozhodnutí v této části uznati za akt zem. úřadu jako stolice odvolací, nýbrž jako akt stolice první,

který podléhá podle ustanovení čl. 8 odst. 1 zák. o organizaci politické správy č. 125/1927 Sb. odvolání k příslušnému ministerstvu, neboť není pozitivního předpisu, takový opravný prostředek vylučujícího (srov. nález Boh. A 10.894/33).

Stížnost, pokud směřuje proti této části nař. rozhodnutí, byla by tedy podle § 5 zák. o ss vlastně nepřipustná, neboť nejde o výrok konečný v instančním pořadu. Leč nař. rozhodnutí vystupuje na venek jako rozhodnutí poslední přípustné správní stolice i v té své části, která má povahu opatření dozorčího, neboť k výroku je připojeno jednotné poučení, že celé rozhodnutí je v instančním pořadu konečné. Toto právní poučení jest ovšem podle toho, co bylo uvedeno, nesprávné. Tím však žal. úřad uvedl stěžující si město v omyl a způsobil, že proti dozorčímu opatření nenastoupilo k obraně svých práv právní cestu zákonem předepsanou. V tom shledal nss podstatnou vadu řízení, pro níž zrušil nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss v rozsahu, uvedeném v enunciatu.

Pokud žal. úřad nař. rozhodnutím vyřídil odvolání k němu podané, jest jeho rozhodnutí vzhledem k ustanovení čl. 8 odst. 2 organizač. zák. č. 125/1927 Sb. v pořadu stolic konečné (srov. nález Boh. A 10.620/33), a je tedy právní poučení o nepřipustnosti dalšího odvolání, pokud se vztahuje na tuto část nař. rozhodnutí, správné.

Stížnost dovozuje, že je nesprávný právní názor, na němž je nař. rozhodnutí založeno, že předpis § 212 plat. zák. a tím i zák. č. 204/1932 Sb. lze aplikovati také na úředníky městských podniků, neboť prý v § 212 plat. zák. není zmínky o obec. podnicích, rovněž ne v § 19 zák. č. 394/1922 Sb. ani v § 23 zák. č. 204/1932 Sb., zaměstnanci městských podniků nejsou zaměstnanci obce jako majitelky ústavu nebo fondu městem spravovaného, nýbrž jako majitelky hospodářského podniku, vedeného podle zásad obchodních.

Tomuto stanovisku stížnosti nemohl nss přisvědčiti. V § 23 zák. č. 204/1932 se praví, že ustanovení zákona platí obdobně pro zaměstnance veřejnoprávních korporací a ústavů, uvedených v § 212 odst. 1 plat. zák. V § 212 odst. 1 plat. zák. č. 103/1926 Sb. je pak řeč o zaměstnancích veřejnoprávních korporací a ústavů, na něž se vztahuje § 19 zák. č. 394/1922 Sb. Cit. § 19 konečně se týká »zaměstnanců zemí, žup, fondů a ústavů jimi spravovaných a zaměstnanců okresů a obcí, fondů a ústavů jimi spravovaných, jakož i jiných veřejných korporací a ústavů«. Zaměstnanci hospodářského podniku obce jsou nepochybně zaměstnanci této obce jako vlastnice podniku, spadají tedy do skupiny »zaměstnanců obcí«, uvedené v § 19 zák. č. 394/1922 Sb., a tudíž též do skupiny zaměstnanců veřejnoprávních korporací, o nichž jedná § 23 odst. 1 zákona č. 204/1932 Sb. Okolnost, zda obec ustanovila tyto zaměstnance k obstarávání svých úkolů veřejných nebo pro obor své působnosti soukromohospodářské, je s hlediska předpisu § 19 zák. č. 394/1922 Sb., resp. § 212 odst. 1 plat. zák. irelevantní, neboť pro takové rozlišování není v cit. předpisech žádné opory. Taktéž nelze vyčísti z předpisu § 212 odst. 1 plat. zák. omezení, že se předpis ten týká jen takových zaměstnanců samosprávných korporací, jež možno ekviparovati se státními zaměstnanci, na něž podle § 1 odst. 3 bezprostředně platí ustanovení platového zákona, a nikoli též takových, které by bylo

srovnávati se zaměstnanci, o nichž mluví § 210 plat. zák. Že by však zaměstnanci, u nichž redukce platů byla nař. rozhodnutím nařízena, spadali snad do analogické kategorie takových zaměstnanců státních, jež má na mysli § 210 odst. 4 plat. zák., totiž jmenovitě do kategorie dělníků, jejichž pracovní poměry jsou upraveny kolektivními smlouvami a jichž se podle materiálu k zákonu č. 204/1932 Sb. (zpráva výboru sociálně-politického a rozpočtového, č. tisku posl. sněm. N. S. 2183) srážky určené tímto zákonem neměly týkati, to stížnost v žádném směru nevrzdí. Naopak je z jejího úvodu patrné, že spatřuje nezákonnost v tom, že žal. úřad nařídil restrikci platů u úředníků městských podniků. Jedině úředníků městských podniků týkalo se také usnesení městského zastupitelstva, které žal. úřad na podané odvolání přezkoumával. I když tedy v nař. rozhodnutí se mluví o zaměstnancích města vůbec (viz zejména 3. odst. od konce), přece je zřejmé, že i žal. úřad chtěl rozhodovati výlučně o srážkách z platů úředníků obec. podniků. Ježto pak výlučka ustanovení § 210 odst. 4 plat. zák. nemůže míti místo u úředníků uvedených podniků, platí na ně jako na všechny jiné obecní zaměstnance plně platové srážky podle zák. č. 204/1932 Sb., a to i v tom případě, že jejich poměry jsou upraveny kolektivní smlouvou, jak to zdůrazňuje stížnost ve příčině úředníků u městské plynárny, vodárny a elektrárny, jejichž hmotné poměry byly upraveny podle tvrzení stížnosti podle analogie kolektivní smlouvy sjednané mezi svazem průmyslníků a svazem průmyslových úředníků. V této souvislosti možno poukázati též na nálezh Boh. A 7703/1929, který je založen na právním názoru, že prosincovým zákonům č. 495/1921 Sb. a č. 394/1922 Sb. podléhají také úředníci obec. podniků.

Poukazuje-li stížnost na to, že v jiném případě zaujal zem. úřad stanovisko odchylné, tu stačí pouze konstatovati, že podle vlastních údajů stěžovníků šlo v těchto jiných případech o rozhodnutí zem. úřadu, vydaná ještě před platností zákona č. 204/1932 Sb. Nelze tedy z nich pro obor tohoto zákona nic vyvozovati.

Nelze tudíž uznati, že je nesprávným právní názor, na němž žal. úřad založil své rozhodnutí instanční, že také úředníci městských podniků zásadně podléhají co do úpravy svých služebních příjmů předpisům § 23 zák. č. 204/1932 Sb. a že proto stěžující si obec je povinna příslušnou úpravu služebních příjmů těchto úředníků provést s platností ode dne, kdy cit. zákon nabyt účinnosti, t. j. ode dne 1. ledna 1933, nikoli teprve s platností od 1. července 1933.

Č. 12.289.

Samospráva obecní. — Řízení správní: I. * Ustanovení § 5 odst. 2 zák. č. 76/19 Sb., pokud jedná o podjatosti zástupců korporací, vztahuje se i na zástupce korporací, které sledují cíle jiné než výdělečné. — II. * Účast členů obecního zastupitelstva při usnášení obecního zastupitelstva o věci týkající se zvláštního zájmu korporace (spolku), v jejímž představenstvu členové ti zasedají, odporuje předpisu § 5 odst. 2 zák. č. 76/19 Sb. i tehdy, jsou-li osoby ty členy představenstva